

**Skarga wniesiona w dniu 7 października 2009 r. —
Almamet przeciwko Komisji****(Sprawa T-410/09)**

(2009/C 312/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Almamet GmbH Handel mit Spänen und Pulvern aus Metall (Ainring, Niemcy) (przedstawiciele: S. Hautbourg i C. Renner, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. (COMP/39.396) w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- pomocniczo zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki karbidu i magnezu w przemyśle metalurgicznym i gazowym) w sprawie procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG, w której Komisja stwierdziła, że niektórzy dostawcy granulatów karbidu i magnezu biorą udział w podziale rynku, kontyngentów i klientów, ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji handlowych na istotnej części EOG, naruszając tym samym ww. przepisy traktatu (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej i pomocniczo zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 tej decyzji.

Skarżąca przedstawia trzy zarzuty na poparcie skargi:

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawa do obrony skarżącej stosując na jej niekorzyść dokumenty zatrzymane poza zakresem decyzji Komisji nakazującej kontrolę.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja nie ustaliła na poziomie wymaganego poziomu oceny dowodów istnienia naruszenia art. 1 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do magnezu. Skarżąca uważa, że niezgodnie z prawem zatrzymane dokumenty, które zostały dopuszczone do akt sprawy Komisji charakteryzuje zasadniczy brak dokładności i spójności. Zgodnie z twierdzeniami skarżącej na pozostałą część materiału dowodowego składa się ustny wniosek o złagodzenie sankcji, który nie dość, że jest nieprecyzyjny to błędnie przedstawia

niektóre okoliczności faktyczne i jest kwestionowany przez inne strony. Na tej podstawie skarżąca twierdzi, że ciężar dowodu w odniesieniu do tego naruszenia w dalszym ciągu spoczywa na Komisji.

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie ciągłego i jednolitego charakteru naruszenia. Bowiern pomiędzy granulatami karbidu i granulatami magnezu nie ma substytucyjności. Ponadto skarżąca twierdzi, że nie powstał wspólny plan działania w odniesieniu do tych dwóch produktów, co potwierdzają odrębne spotkania dotyczące każdego z produktów oddzielnie.

Posiłkowo skarżąca przedstawia cztery dalsze zarzuty na poparcie wniosku o zmniejszenie grzywny nałożonej na mocy art. 2 zaskarżonej decyzji.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła pkt 23 i 26 komunikatu w sprawie współpracy⁽¹⁾ odmawiając skarżącej zmniejszenia grzywny na podstawie tego komunikatu. Skarżąca uważa, że elementy zawarte w jej wniosku o złagodzenie sankcji stanowią dane o istotnej wartości dodanej. W szczególności skarżąca twierdzi, że Komisja nie miała prawa odmówić obniżenia grzywny jedynie na takiej podstawie, że wniosek skarżącej nie zawierał żadnych informacji w przedmiocie zarzucanego naruszenia dotyczącego magnezu gdyż rzeczony naruszenie nie wchodziło w zakres tego postępowania.

W zarzucie piątym skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ a także pkt 32 wytycznych w sprawie grzywien⁽³⁾ ustalając ostateczną kwotę grzywny na poziomie przekraczającym 10 % ostatnio zaksięgowanego obrotu. Skarżąca uważa, że Komisja obliczając kwotę grzywny oparła się na *pro forma* danych dotyczących obrotu skarżącej z 2008 r. zamiast wziąć pod uwagę ostatni zaksięgowany obrót z 2007 r. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była zastosować 20 % obniżki kwoty grzywny zgodnie z pkt 37 wytycznych w sprawie grzywien obliczywszy 10 % zgodnej z prawem maksymalnej jej kwoty.

W zarzucie szóstym skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności nakładając zbyt wysoką grzywnę na skarżącą. Skarżąca uważa, że nałożenie grzywny, której kwota skutkuje ujemną wartością księgową lub zmniejsza wartość księgową spółki do zera jest nieproporcjonalne. Ponadto nałożona grzywna przekracza możliwości finansowe przedsiębiorcy, jakim jest skarżąca, której działalność obejmuje towary o wysokiej wartości, ale z niską marżą zysków. Wreszcie skarżąca uważa, że 20 % obniżki kwoty grzywny zastosowanej przez Komisję nie uwzględnia w sposób wystarczający szczególnej sytuacji skarżącej wyraźnie uznanej przez Komisję, co sprawia, że grzywna pozostaje dalej nieproporcjonalna.

W zarzucie siódmym skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że skarżąca nie spełniła warunków z pkt 35 wytycznych w sprawie grzywien. Skarżąca uważa, że Komisja ustaliła kwotę grzywny na poziomie, który nieodwracalnie szkodzi rentowności przedsiębiorstwa skarżącej

i powoduje, że jej cały majątek traci swoją wartość. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ocenie uznając, że w przypadku skarżącej nie było szczególnego kontekstu społeczno-gospodarczego, który należało uwzględnić.

- (¹) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywnien i zmniejszenia grzywnien w sprawach kartelowych (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. C 298, s. 17).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).
- (³) Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywnien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2).

**Skarga wniesiona w dniu 13 października 2009 r. —
Ioannis Terezakis przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-411/09)

(2009/C 312/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ioannis Terezakis (przedstawiciel: V. Lombart, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 3 sierpnia 2009 r. otrzymanym przez skarżącego w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia skarżącemu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata (Międzynarodowy port lotniczy w Atenach, Spacie, Grecja)

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2009 r., która została mu doręczona w dniu 10 sierpnia 2009 r., odmawiającej ujawnienia mu niektórych części i załączników określonych pism wymienionych pomiędzy Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz greckim ministerstwem ds. finansów dotyczących możliwych nadużyć podatkowych w związku z budową Athens International Airport of Spata, w oparciu o poniżej przedstawione powody.

Skarżący twierdzi, po pierwsze, że zaskarżona decyzja obarczona jest oczywistym naruszeniem prawa i błędem w ustaleniu

okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Komisja błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (¹) (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Skarżący twierdzi, że Komisja w celu odmowy ujawnienia określonych części odnośnych dokumentów podniosła tylko wyjątek od publicznego dostępu dotyczący konieczności ochrony abstrakcyjnych interesów handlowych, bez podania szczególnych podstaw przyczyniających się do niebezpieczeństwa rzeczywistego osłabienia ochrony interesów handlowych zaangażowanych przedsiębiorców.

Skarżący podnosi ponadto, że Komisja naruszyła art. 1 ww. rozporządzenia i zasadę jak najszerszego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji, ustanowioną w lit. a) rzeczonego artykułu, jak również orzecznictwo sądów wspólnotowych.

Skarżący zarzuca ponadto, iż Komisja naruszyła prawo w oczywisty sposób, poprzez brak poinformowania skarżącego o podstawach, na których oparła swą decyzję. Podnosi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadniania, o którym mowa w art. 253 WE, poprzez samo tylko powołanie się na wyjątek, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w celu odmowy wnioskowanego dostępu.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie przyjęła, iż załączniki do pism, w stosunku do których skarżący wystąpił o udzielenie dostępu, znajdowały się w posiadaniu skarżącego, opierając się na błędnym założeniu, iż wnioskowane dokumenty były identyczne, jak dokumenty posiadane przez skarżącego. W związku z tym skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja obarczona jest naruszeniem prawa w zakresie, w jakim Komisja powstrzymała się od zastosowania postanowień rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, a w szczególności jego art. 4.

(¹) Rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 14 października 2009 r. — CEA
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-412/09)

(2009/C 312/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Commissariat à l'énergie atomique (CEA) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J. García-Gallardo Gil-Fournier, M. Arias Díaz i C. Humpe, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich